

כנסת דברי סופרים לזכר ח"נ ביאליק, ספר חמישי / בעריכת יעקב כהן ופ. לחובר
(תל-אביב : הוצאת "דביר", ת"ש)

ש י ר י ם

א

לְזִמֵּן אֶקְשִׁיבָה,
טָפָה טָפָה הוּא נוֹטֵף וְעוֹבֵר —
וְאָנִי פֹה תָמִיד הַגָּנִי.

עַל גְּחוּנוֹ יִזְחַל הַלְּיָלָה,
סִיָּה עָבָה, תִּלְקָה,
וְלוֹ סָרַח לַח.

וְלָדִים גְּדֹלִים וְעוֹבְרִים,
עַל-פְּנֵי וְהִלָּאָה,
וְכָבֵד יִלְבִּין שְׁעָרָם.

מְעַסְפָּף הַבְּקָר וְעוֹלָה
צְהָרִים נְמִים וְעוֹבְרִים,
אֶל גְּגִית תִּתְקָה
כְּבֵר עָרַב שְׁקֵט
כִּיִּן אָפֵל יִמְזוּגוּ —
וְאָנִי פֹה תָמִיד הַגָּנִי.

ב

תוֹף טְרִדַת נְעוּרֵי הַפּוֹחֲזִים
אוֹתָךְ, אֵלֵי, הוֹרְנֵי אָבִי.

אֵף אֲנֹכִי אֶל הַמְּשַׁחֵק
מִפְּנֵיךְ בְּרַחֲמֵי,
כִּי כֹה קָצֵר לִי זְמַנִּי.

וְאַתָּה —

מִתְקַמָּה תָמִיד נְחִבָּאתָ

לכלי הפריע משחקי.
עד כי כמעט נשיתיה.

והנה עם שובי יחירי הבקתה —
וקל מלוי כבד נמו בדךך —
אותך הפרתי הולך על-ידי,
וקן ופני
קמוני היום.

את מקלי לך אשאילה
עד ספסל בגני ערבים.
ריח ארזמן חרישי עוד נרח
של שמים רחוקים,
ונרא בשחק ילדים ממנו והלאה,
ממנו והלאה.

אחר נסורה אל הערב,
יחדו ולבדנו,
לנוח.

ג

בקפךך עתה שקט.
בתיו צבועים
שמש חרף.
בנה הוף הקר
יחידה נפשך נמה,
עד אבואה, בך תשוקה לצקת —
בקפךך עתה שקט.

מן המפחה יצא גץ
אל שלג כחל.
עקבות פלב פהים
אל יצר אלם ירוצו.
הן גם את קמוני
בלולה חיים ומנת.
ורקם עוד תספי, כי אעירך —
אל שלג כחל.

ד

בקצה ימי קיץ
 ילבי השמחים
 מעולם אל עולם ידלגו.

ספינת-הליל

כבר בחוף תחכה —
 והיא קלת-שיט מאד —
 אשר תצבירם מי האין
 אל שפת יום טהור —
 ובשם ורד הם טלולים.

ואנו —

לילנו ישן.
 כל סער ירחיב פרחותיו.
 וככה נחתר בכבדות
 ונחתר לאטנו,
 ויגעים אל הבקר נגיע —
 או אף לא נגיע.

ה

זה העולם הזה קם לךמה —
 וצרמת לילה כסותו.

מרחוק אשובה אלי.

באפל אצמיק בי חזה —
 כליל הן רחב גם אנכי,
 וכמוהו אנהר לאטי
 אל אין-סוף.

שקט וף זה

מתחת לקל החיים
 אל קרבי יפקפף.

אשבה בשקטי פה לנוח

מעצב ימים נספריים.
 וילד כחל בי ינום,
 וצו צנוכה מחרות כוכבים.

ו

ציגפים אֶנְחֵנו,
גִּלְגָּה-גָּא לִישׁוֹן.

קצות הַיָּמִים תְּחֻבִּים בְּלִילָה,
תְּחֻבִּים בְּמִנָּת.

שְׁלֹפְחוֹת-צְבָעוֹנִים תְּמִיד גִּפְחֵנו,
דֶּרֶךְ חֶרֶף וְקִיץ —
צִתָּה אֵין בְּכַפֵּינוּ מְאוּמָה.

זֶה הַבַּיִת
יִצְמַד עוֹד מְצַט אֶחְרִי.
בָּא מִי לְגוֹר בּוֹ,
אוּלַּי לֹא יִדַּע כִּי הָיִיתִי.

אָבֵל צִיגִפִּים אֶנְחֵנו,
גִּלְגָּה-גָּא לִישׁוֹן.

ז

סְתוּיִם רְחוּקִים,
שְׁחוּמֵי-גֵב וְחִבִּיבִים —
פְּעָמִים יִצְבְּרוּ שְׁנִית עַל-פְּנֵי,
וְרִיחָם הַנְּשָׁפָח עוֹלָה בְּאִפִּי
מִבֵּין סִדְקֵי חֶרֶף לָבֵן.

עַל-יַד הָאֶפֶק לְאֵט הִתְחַלֵּכְנוּ,
עַל-יַד שְׁמַי עָרְבִים
שֶׁהָיוּ בְּקִרְקִימִם,
וְגַם הָיוּ אֶדְמוּמִים פְּלָחֵי הַמַּפּוֹת.

נִשְׂא רִיחַ חֲרִישֵׁי שֶׁל עוֹלָם בְּשָׁל,
שֶׁל דְּיוֹשׁ וְרִיזוּ,
שֶׁל פְּרוֹת כְּבָדִים.
אֲנָסִים צִיגִפִּים
נִשְׂרוּ אֶרְצָה בְּאֵין-רוּאָה.

מְחַמֵּמוֹת הַיָּטֵב
שָׁבוּ פְרוֹת מִן הַקִּיץ ;
הַנְּשִׁים כָּכָר הָיוּ מְלֵאוֹת
יְלָדִים חֲדָשִׁים.

לְהִיּוֹת עֲצָבִים אֲזוּ דְמִינִי,
כְּהַשְׁפֵּךְ עָלֵינוּ עָרֵב חוֹם,
וּבְלִטֵּף רוּחַ קֵלָה שְׁעָרֵנוּ.

אוֹלָם שְׂמֵחָה בּוֹשָׁה
הֵן בְּנוֹ הַיְתָה צְפוּנָה.
וְעֵתָה עוֹד תִּרְגֵּן אֶת-לִבֵּנוּ,
כְּרֵאוֹתֵנוּ שְׁנִית
אֶרְסֵת סְתוּיִם רְחוּקִים
בְּעַד סִדְקֵי חֶרֶף לְבָן.

ה

נְבוֹךְ הַמְּבֹט. עֲלָטָה אֶת הַכֹּל מְכַסֶּה.
אוֹלֵי בְּעֵינֵינוּ הָעוֹלָם מְקָרֹב עוֹד קָזָם,
אַךְ מִנִּי בְּלֵאֵט הֵן גִּסְתָּ, כְּלַעַת שְׁפָל הַיָּם.
וְגוֹף זֶה הַדְּווִי, אֵיךְ הִנֵּה כֹה עָלִי לְמִשָּׂא!

כָּל מֵה שֶׁהוֹקֵרְתִּי עֵתָה יִרְאֶה חִזְיוֹן-שְׁוֹא —
מַעֲבָר לְגִבּוֹל בְּעָרֵב הַמִּישׁוֹר אֶל אֵין סוּף.
אִם כִּי נִצְחָתִי — מְנַצֵּחַ אֲעַמְד מוֹל הַחוּף.
וּכְצֵאתִי לְבִדִּי בֵּן רִיקָם וּלְבִדִּי אֲנִי שָׁב.

דוד פוגל